

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 34, 2017

Nummer 34, 2017

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2625](#) 13-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2621](#) 13-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2576](#) 10-10-2017

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:4429](#) 10-10-2017

Praktijken B.V./werknemer

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:8781](#) 10-10-2017

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:4431](#) 10-10-2017

werkgever/werknemer

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2017:5381](#) 13-10-2017

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:9870](#) 12-10-2017

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:7313](#) 06-10-2017

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:7270](#) 05-10-2017

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:7557](#) 04-10-2017

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:3755](#) 02-10-2017

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2017:3839](#) 27-09-2017

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:11340](#) 25-09-2017

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 10-10-2017

Khadzhimuradov e.a. v. Rusland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Hof van Justitie van de Europese Unie](#) 10-10-2017

Farrell v. Whitty

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 10-10-2017

Tarjáni v. Hongarije

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 12-10-2017

Tiziana Pennino v. Italië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 10-10-2017

Güler en Tekdal v. Turkije

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag op haar ex-vriend. Niet-ontvankelijkverklaring benadeelde partij, nu bewijs ontbreekt dat vertegenwoordiger de benadeelde partij mag en kan vertegenwoordigen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 13-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2017:5381

Zaaknummer: 01/865093-16

Rechters: R.M.L. Heemskerk-Pleging, B.A.J. Zijlstra en A.E. van der Eijk

Wetsartikelen: 287 Sr en 350 Sr

RECHTSPRAAK

Tiziana Pennino v. Italië

Tiziana Pennino v. Italië. Schending van artikel 3 EVRM: mishandeling door politieagenten en onvoldoende onderzoek naar aanleiding van de beschuldigingen.

Tiziana Pennino stelt dat zij is mishandeld door politieagenten en dat onvoldoende (zorgvuldig) onderzoek is verricht naar aanleiding van haar beschuldigingen. Op 2 april 2013 hebben politieagenten haar verzocht te stoppen met rijden, omdat werd gedacht dat zij onder invloed van alcohol was, hetgeen zij ontkende. Zij gaf aan dat ze ziek was. Toen ze terugkwam bij haar auto, heeft een politieagent haar aan haar arm de auto uitgesleept. Ze is meegenomen naar het politiebureau, waar een politieagent een rapport opmaakte ten aanzien van rijden onder invloed van alcohol. Haar verzoeken om te telefoneren werden afgewezen. Toen zij probeerde een telefoon te pakken, is zij geslagen door een politieagent. Hij heeft haar armen op haar rug gedraaid en haar in de boeien geslagen. Toen zij begon te schreeuwen, heeft de politieagent de handboeien op een gewelddadige manier verwijderd, als gevolg waarvan haar duim is gebroken en verwondingen aan haar polsen zijn ontstaan. Pennino heeft aangifte gedaan tegen de politieagenten die haar hebben mishandeld. Het onderzoek is in oktober 2014 beëindigd, ondanks haar klacht dat zij en de politieagenten die haar hebben mishandeld, niet zijn ondervraagd door de onderzoekers. Pennino stelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, aangezien zij is mishandeld door de politieagenten en onvoldoende (zorgvuldig) onderzoek is verricht naar aanleiding van haar beschuldigingen. Het EHRM stelt haar in het gelijk en veroordeelt Italië tot betaling van een bedrag van € 12.000 aan immateriële schadevergoeding en een bedrag van € 8.000 aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 12-10-2017

Zaaknummer: 21759/15

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag door met een ploertendoder op het hoofd van het slachtoffer te slaan. Toewijzing gedeelte gevorderde immateriële schadevergoeding (€ 1.500).

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 12-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:9870

Zaaknummer: 03/659208-17

Rechters: A.K. Kleine, C.M. Nollen en I.C.A. Wilschut

Advocaten: J.K.T. Schoffelen

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Khadzhimuradov e.a. v. Rusland

Khadzhimuradov e.a. v. Rusland. Schending van artikel 2 EVRM: onvoldoende (zorgvuldig) onderzoek naar moord op familieleden.

Eisers stellen dat hun familieleden zijn vermoord tijdens een speciale operatie van de staat op 5 februari 2000 in de Novye Aldy in de buitenwijken van Grozny. Op 5 maart 2000 is een strafrechtelijk onderzoek naar de moorden gestart. Eisers stellen dat hun familieleden door dezelfde personen en onder dezelfde omstandigheden zijn vermoord als in de zaak *Musayev and Others v. Russia* waarin kortgeleden is geoordeeld door het EHRM. Zij stellen dat sprake is van een schending van artikel 2 EVRM, omdat hun familieleden zijn vermoord in het incident op 5 februari 2000 en er geen zorgvuldig onderzoek is gedaan naar de identiteit van de verantwoordelijken zodat deze vervolgd konden worden. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 2 EVRM en veroordeelt Rusland tot betaling van een bedrag van € 15.000 aan Ibragim Musayev en Zoya Musayeva gezamenlijk, een bedrag van € 15.000 aan Ruslan Khadzhimuradov, Birlant Beterakhmadova, Alpatu Khirikhanova, Rashid Gerikhanov, Birlant Tasuyeva, Baret Shamsatova, Manshura Sugaipova, Abulkhasan Khaydayev, Madina DzhamaIdayeva, Elina Umarchadzhieva, Malika Ganayeva, Osman Kudozov, Aset Khakimova, Yakhita Bishayeva, Ayset Musostova, Yakhita Dzhabrailova, Khalid Goytayev en Olga Soltykhanova en een bedrag van €2.500 aan proceskosten aan eisers gezamenlijk.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 10-10-2017

Zaaknummer: 21194/09

RECHTSPRAAK

Tarjáni v. Hongarije

Tarjáni v. Hongarije. Schending van artikel 3 EVRM: onvoldoende (zorgvuldig) onderzoek naar mishandeling door politieagenten.

Tarjáni stelt dat twee politieagenten op 20 juli 2015 naar zijn huis zijn gekomen in verband met een ruzie tussen hem en zijn vrouw en dat ze hem hebben meegenomen naar het politiebureau. Hij stelt dat hij op het politiebureau is aangevallen en dat hij pas naar het ziekenhuis is gebracht toen duidelijk werd dat hij niet kon lopen. In het eerste medische rapport werd vermeld dat sprake was van een gebroken been, schrammen en blauwe plekken. In het tweede medische rapport werd vermeld dat ook sprake was van andere verwondingen, waaronder gebroken en losse tanden. Naar aanleiding van de beschuldigingen van Tarjáni is een onderzoek gestart. In december 2015 is het onderzoek beëindigd in verband met een gebrek aan bewijs tegen de politieagenten om over te kunnen gaan tot strafrechtelijke vervolging. Die beslissing was gebaseerd op de verklaringen van Tarjáni, zijn vrouw en haar dochter, de medische hulpverleners en drie politieagenten. De verklaringen van Tarjáni en van de drie politieagenten verschillen aanzienlijk. Tarjáni stelde dat hij zijn been had gebroken als gevolg van mishandeling door de politie en zijn vrouw bevestigde dat hij voorafgaand aan de arrestatie geen verwondingen had. De politieagenten ontkenden de mishandeling en stelden dat Tarjáni, die dronken was, zich verzette bij de arrestatie, waardoor zij geweld jegens hem moesten gebruiken. Ook is in de beslissing om het onderzoek te sluiten rekening gehouden met een medisch rapport waaruit volgde dat de beenbreuk ontstaan moet zijn voor de arrestatie en dat vanwege zijn dronkenschap te twifelen valt aan de geloofwaardigheid van Tarjáni. Tarjáni stelt dat hij is mishandeld door de politie en dat onvoldoende (zorgvuldig) onderzoek is verricht naar aanleiding van zijn beschuldigingen. Het EHRM oordeelt dat geen sprake is van schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van de vermeende mishandeling, maar dat wel sprake is van een schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van het onderzoek. Het EHRM veroordeelt Hongarije tot betaling van een bedrag van € 7.500 aan immateriële schadevergoeding en een bedrag van € 3.000 aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 10-10-2017

Zaaknummer: 29609/16

RECHTSPRAAK

Güler en Tekdal v. Turkije

Güler en Tekdal v. Turkije. Schending van artikel 2 EVRM: geen onderzoek naar de moord op een familielid.

De zaak heeft betrekking op de moord op Murat Tekdal, de 30 jaar oude broer/neef van Fatma Güler en Emin Tekdal, door militairen. Op 12 september 2008 heeft Murat Tekdal zijn huis verlaten om naar een dorp in de buurt te lopen. De volgende dag is zijn lichaam gevonden door soldaten. Uit het rapport dat de soldaten de dag erna opmaakten, volgt dat Murat is vermoord in een gewapend gevecht met een groep van vijf leden van de PKK, een illegale organisatie. Zijn lichaam is gevonden tijdens een zoektocht van de soldaten de ochtend erna. Hij lag naast een jachtgeweer met twee niet gebruikte patronen. De soldaten concludeerden dat Murat een van de terroristen was. Ook heeft er een inspectie van de plaats delict en een autopsie plaatsgevonden. Uit beide werd geconcludeerd dat de dood was veroorzaakt door een vuurwapen. Er is een onderzocht of Murat lid was van de PKK, maar een maand later is besloten geen strafrechtelijke procedure te starten, omdat hij dood was. Eisers hebben hiertegen bezwaar gemaakt en hebben verzocht om een onderzoek naar het overlijden van Murat. In april 2010 oordeelde het gerecht dat eisers geen recht hadden om hiertegen bezwaar te maken, aangezien geen onderzoek is gedaan naar het overlijden van Murat, maar slechts naar zijn mogelijke lidmaatschap van de PKK. Eisers stellen dat hun familielid onrechtmatig is vermoord door de militairen en dat in het geheel geen onderzoek is gedaan naar zijn overlijden. Zij stellen dat er in het geheel geen gewapend gevecht heeft plaatsgevonden. Dit zou volgen uit het feit dat het wapen van hun familielid nog geladen was. Zij stellen dat alles erop wijst dat hun familielid een onschuldige burger was en geen lid was van een illegale organisatie. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 2 EVRM. Eisers hebben geen aanspraak gemaakt op materiële of immateriële schadevergoeding. Het EHRM veroordeelt Turkije tot betaling van een bedrag van € 4.000 aan eisers gezamenlijk aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 10-10-2017

Zaaknummer: 65815/10

RECHTSPRAAK

Farrell v. Whitty

Farrell v. Whitty. Aan een privaatrechtelijk lichaam waaraan een lidstaat een taak van algemeen belang heeft opgedragen en dat daartoe krachtens de wet beschikt over bijzondere bevoegdheden, zoals de bevoegdheid om verzekeraars die motorvoertuigenverzekeringen op het grondgebied van de betrokken lidstaat aanbieden, te verplichten zich bij hem aan te sluiten en hem te financieren, kunnen de bepalingen van een richtlijn die rechtstreekse werking kunnen hebben, worden tegengeworpen.

Farrell is op 26 januari 1996 betrokken geweest bij een verkeersongeval als inzittende van een bestelwagen waarover de eigenaar en bestuurder ervan, Whitty, de controle had verloren. Ten tijde van het ongeval zat Farrell achterin op de vloer in het voertuig van Whitty, dat niet ontworpen of uitgerust was voor het vervoer van inzittenden achterin. Aangezien Whitty niet was verzekerd voor het door Farrell opgelopen letsel, heeft Farrell het Motor Insurers Bureau of Ireland (MIBI) verzocht om een schadevergoeding. Het MIBI heeft Farrells schadeverzoek afgewezen op grond dat de aansprakelijkheid voor haar letselschade naar Iers recht niet onder de verplichte verzekering viel. Uiteindelijk is er een minnelijke schikking getroffen, maar MIBI enerzijds en de minister van Milieu, Ierland en de Attorney General anderzijds, zijn het er niet over eens wie van hen die schade dient te vergoeden. Het antwoord op die vraag hangt ervan af of het MIBI al dan niet moet worden beschouwd als een overheidsorgaan waaraan de bepalingen van een richtlijn die rechtstreekse werking kunnen hebben, kunnen worden tegengeworpen. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelt dat aan een privaatrechtelijk lichaam waaraan een lidstaat een taak van algemeen belang heeft opgedragen, zoals die welke besloten ligt in de verplichting die op de lidstaten rust krachtens artikel 1 lid 4 Tweede richtlijn 84/5/EEG van de Raad van 30 december 1983 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven, zoals gewijzigd bij de Derde richtlijn 90/232/EEG van de Raad van 14 mei 1990, en dat daartoe krachtens de wet beschikt over bijzondere bevoegdheden, zoals de

bevoegdheid om verzekeraars die motorvoertuigenverzekeringen op het grondgebied van de betrokken lidstaat aanbieden, te verplichten zich bij hem aan te sluiten en hem te financieren, de bepalingen van een richtlijn die rechtstreekse werking kunnen hebben, kunnen worden tegengeworpen.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 10-10-2017

Zaaknummer: C-413/15

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Toewijzing vordering benadeelde partij. Kosten vervanging cilindersloten na inbraak aan te merken als rechtstreekse schade. Het oordeel van het hof oordeel is niet onbegrijpelijk.

Door de raadsman van verdachte is cassatie ingesteld tegen het arrest van het Hof 's-Hertogenbosch. Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de kosten van vervanging van een cilinderslot zijn aan te merken als schade die de benadeelde partij rechtstreeks door het ten laste gelegde heeft geleden. Verdachte is veroordeeld voor inbraak in een woning waarbij meerdere spullen zijn onttreemd. Uit het proces-verbaal van de terechtzitting blijkt dat de benadeelde partij heeft verklaard dat hij er later achter kwam dat al zijn sleutels weg waren. Hij heeft toen besloten om nieuwe sloten te laten zetten. Het cilinderslot was het slot van de voordeur. De Hoge Raad overweegt dat een benadeelde partij in het strafproces vergoeding kan vorderen van de schade die zij door een strafbaar feit heeft geleden indien voldoende verband bestaat tussen het bewezenverklaarde handelen van de verdachte en de schade om te kunnen aannemen dat de benadeelde partij door dit handelen rechtstreekse schade heeft geleden. Voor de beantwoording van deze vraag zijn de concrete omstandigheden van het geval bepalend (zie ook ECLI:NL:HR:2014:959). Het oordeel van het hof dat de kosten voor vervanging van het cilinderslot in zodanig nauw verband staan met de bewezenverklaarde diefstal geeft volgens de Hoge Raad geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het oordeel is ook niet onbegrijpelijk. Het middel faalt. De Hoge Raad vernietigt het vonnis van het Hof 's-Hertogenbosch, maar alleen voor de op te leggen straf (er is namelijk sprake van een overschrijding van de redelijke termijn in de zin van artikel 6 EVRM).

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2576

Zaaknummer: 15/00111

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: C.W. Noorduyin

Wetsartikelen: 51f Sv en 361 Sv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor huisvredebreuk, mishandeling en poging tot doodslag.

De verdachte heeft slachtoffer 1 tegen het hoofd getrapt en een tafel op hem gegooid. Verder heeft verdachte slachtoffer 2 (vriendin van verdachte) geslagen en geduwd. De slachtoffers hebben zich gevoegd als benadeelde partijen. Slachtoffer 1 vordert € 4.000 ter vergoeding van immateriële schade. Door de raadsman van verdachte is aangevoerd dat de vordering moet worden gematigd, omdat sprake zou zijn van medeschuld van het slachtoffer. De rechtbank gaat hier niet in mee en acht de gehele vordering toewijsbaar. Slachtoffer 2 vordert € 700 ter vergoeding van immateriële schade. De raadsman van verdachte heeft ten aanzien van deze vordering aangevoerd dat de vordering moet worden gematigd, nu uit e-mails zou blijken dat slachtoffer 2 graag weer contact wil hebben met verdachte. De psychische gevolgen zijn derhalve onvoldoende aangetoond. De rechtbank oordeelt dat de psychische gevolgen die de benadeelde partij heeft ondervonden, losstaan van de vraag of zij inmiddels weer contact met verdachte heeft of wil hebben. De gehele vordering wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 06-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:7313

Zaaknummer: 13/741052-17 & 15/246747-16

Rechters: N.A.J. Purcell, S.P. Pompe en J. Huber

Advocaten: M.L. van Gaalen

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling voor gewapende overval op een reisbureau.
Gedeeltelijke toewijzing gevorderde immateriële schadevergoeding,
terwijl door raadvrouw is aangevoerd dat psychisch letsel niet is vast
komen te staan.***

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 05-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:7270

Zaaknummer: 13/650681-16

Rechters: J. Edgar, R.A.J. Hübel en R. Godthelp

Advocaten: E.M.C. van Nielen

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor woningoverval met dodelijke afloop.

Verdachte en medeverdachten hebben met tezamen een woningoverval beraamd en gepleegd. Het is niet duidelijk geworden wie van de verdachten de geweldshandelingen heeft verricht en wie het dodelijke schot heeft afgevuurd. De nabestaanden van slachtoffer 1 hebben zich gevoegd als benadeelde partij en vorderen een vergoeding voor de begrafenis kosten en € 30.000 voor gederfd levensonderhoud. Slachtoffer 2 vordert een vergoeding van € 5.000 voor geleden immateriële schade. Ten aanzien van de vordering ingediend door de nabestaanden van slachtoffer 1, oordeelt de rechtbank dat de gevorderde begrafenis kosten geheel voor vergoeding in aanmerking komen. De post inzake gederfd levensonderhoud is niet onderbouwd en behandeling van deze vordering levert daarom een onevenredige belasting van het strafproces op. De rechtbank acht een bedrag van € 1.000 billijk ten aanzien van de gevorderde immateriële schade door slachtoffer 2.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 04-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:7557

Zaaknummer: 10/650140-16

Rechters: J.H. Janssen, J.L.M. Broek en J. de Lange

Advocaten: H.M. Feenstra

Wetsartikelen: 312 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor mensenhandel, mishandeling, meerdere verkrachtingen en witwassen. Toewijzing gedeelte van de door de vier vrouwelijke slachtoffers ingediende vorderingen.

Verdachte is door de rechtbank veroordeeld voor meerdere feiten. Hij heeft zijn vriendin vanaf het moment dat zij 18 jaar werd, gedwongen om als prostituee te werken en haar zusje vervolgens gedwongen om tegen minimale verdiensten in een snackbar te werken. Verder heeft hij beide slachtoffers mishandeld. Een andere jonge vrouw werd door de verdachte meerdere malen verkracht in de periode dat zij bij hem thuis verbleef en aan basecoke verslaafd raakte. De slachtoffers hebben zich gevoegd als benadeelde partijen en vorderen elk verschillende bedragen aan schadevergoeding. Slachtoffer 1 vordert € 25.000 aan immateriële schadevergoeding. De rechtbank maakt gebruik van haar schattingsbevoegdheid in de zin van artikel 6:97 BW en acht een bedrag van € 17.500 billijk. Het tweede slachtoffer vordert € 60.000 aan immateriële schadevergoeding. De rechtbank maakt wederom gebruik van haar schattingsbevoegdheid en stelt het bedrag vast op € 25.000. Slachtoffer 3 heeft tevens € 60.000 ter vergoeding van immateriële schade gevorderd. De rechtbank stelt het bedrag vast op € 10.000. Slachtoffer 4 (de vrouw die enige tijd in de woning van verdachte verbleef) vordert € 5.000 ter vergoeding van immateriële schade. De rechtbank oordeelt dat verdachte samen met de medeverdachte aansprakelijk is voor de geleden schade. Nu het aandeel van verdachte in het ontstaan van de schade bij slachtoffer 4 groter is, wijst de rechtbank de vordering tot een bedrag van € 2.000 hoofdelijk toe. Voor de overige € 3.000 is alleen verdachte aansprakelijk.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 02-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:3755

Zaaknummer: 18/750086-16

Rechters: J.V. Nolta, O.J. Bosker en M.B. de Wit

Advocaten: J.P. Plasman

Wetsartikelen: 242 Sr, 248 Sr, 300 Sr en 302 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor diefstal met braak. Afwijzing vordering benadeelde partij, nu het gaat om een vermogensdelict en artikel 6:106 BW geen ruimte biedt voor vergoeding in het onderhavige geval.

De benadeelde partij is slachtoffer geworden van diefstal met braak in zijn woning. In dit proces vordert hij een vergoeding voor de geleden immateriële schade (€ 250). De rechtbank overweegt dat sprake is van een vermogensdelict en dat daarom moet worden gekeken naar artikel 6:95 BW. Voor wat betreft het zogenaamde 'ander nadeel' biedt artikel 6:106 BW nadere handvatten. Gesteld noch gebleken is dat verdachte het oogmerk had de benadeelde partij in zijn persoonlijkheidsrecht aan te tasten. Ook de omstandigheid dat verdachte in zijn woongenot is aangetast, vormt onvoldoende grond voor het aannemen van een verplichting tot betaling van immateriële schadevergoeding. De vordering wordt daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 25-09-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:11340

Zaaknummer: 09/818068-17

Rechters: B.P. de Boer, J.A. van der Steen en Y.C. Bours

Advocaten: A.P. Visser

Wetsartikelen: 6:106 BW en 311 Sr

RECHTSPRAAK

Caribische aansprakelijkheidszaak. Samenhang met ECLI:NL:HR:2017:937. Verwerping cassatieberoep nu oordelen van de feitenrechter slechts op begrijpelijkheid kunnen worden getoetst en geen aanwijzingen zijn voor een onbegrijpelijk oordeel van het Gemeenschappelijk Hof.

Door de advocaat-generaal (A-G) wordt een schets gegeven van de omstandigheden. Verzoeker heeft zich op Curaçao laten onderzoeken door een huisarts (verweester). Verweersters diagnose hield in dat sprake was van aambeien. Ook in de daaropvolgende dagen heeft verzoeker verweester geconsulteerd. Verzoeker is vervolgens naar het Sint Elisabeth Hospitaal (sehos) gegaan en aldaar is hij na onderzoek terugverwezen naar verweester. Verzoeker is uiteindelijk in Venezuela geopereerd aan complex periaanaal abces. Verzoeker stelt dat zowel sehos als verweester fouten hebben gemaakt. In een eerdere cassatieprocedure (ECLI:NL:HR:2017:937) is het cassatieberoep inzake de afwijzing van de vorderingen jegens sehos verworpen. Het Gemeenschappelijk Hof van Justitie heeft de vorderingen jegens verweester ook afgewezen. Tegen dit oordeel is cassatie ingesteld.

In cassatie wordt geklaagd over een vermeende 'witregel' in de verwijsbrief van verweester. Deze witregel zou namelijk van belang zijn voor de vraag wanneer de zinnen zijn opgeschreven door verweester. Volgens verweester zijn deze regels ontstaan doordat zij haar eerdere aantekeningen op last van de inspecteur van de Gezondheidszorg diende te verduidelijken. Dit onderdeel faalt. Het is aan het hof als hoogste feitenrechter om te beoordelen of de verklaring van verweester in samenhang met de overgelegde aantekeningen toereikend is om het voorshands geleverde bewijs van de stelling over het ontbreken van verwijsbrieven te ontzenuwen. Het hof heeft bij deze bewijswaardering het betoog over het ontbreken van een witregel betrokken. Het hof is echter tot de conclusie gekomen dat verweester hiervoor een aannemelijke verklaring had. Het tweede onderdeel van de klacht richt zich tegen de overweging van het hof dat het door verzoeker naar voren gebrachte bewijs, namelijk dat de dokter in Venezuela geen verwijsbrief heeft ontvangen, onvoldoende bewijs is voor de stelling dat verweester geen verwijsbrief heeft meegegeven. Ook dit onderdeel faalt. Het bewijsoordeel kan namelijk in cassatie niet op juistheid worden getoetst, maar slechts op

begrijpelijkheid. De Hoge Raad volgt de conclusie van de A-G en verwerpt het cassatieberoep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2625

Zaaknummer: 16/05211

Rechters: G. Snijders, M.V. Polak, M.J. Kroeze en T.H. den Tanja-van Broek

Advocaten: J. van Weerden

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid advocaat vanwege fout in letselschadezaak. Geen opname voorbehoud in vaststellingsovereenkomst. Verwerping cassatieberoep nu klachten feitelijke grondslag missen. Door het hof is voldoende duidelijk gemaakt waarom geen sprake is van een beroepsfout.

Eiseres is in 1994 op 12-jarige leeftijd aangereden door een auto. De WAM-verzekeraar van de auto heeft aansprakelijkheid erkend voor de gevolgen van het ongeval. Een maand later is eiseres, terwijl zij over het ijs liep, ten val gekomen. Als gevolg hiervan heeft zij een pees in haar knie gescheurd. Ook van dit letsel wordt aangenomen dat het in causaal verband staat met eerdergenoemd verkeersongeval. Reeds voor het ongeval was eiseres onder behandeling van een orthopedisch chirurg in verband met verschillende klachten (beenlengteverschil, bekkenscheefstand en scoliose). Vanaf 1995 heeft verweerder als advocaat aan eiseres bijstand verleend bij het verkrijgen van een schadevergoeding. Verweerder heeft daartoe onderhandelingen gevoerd met de door de verzekeraar ingeschakelde schadeafwikkelaar Schadetax. Enige tijd later is een vaststellingsovereenkomst getekend door eiseres en verzekeraar. In deze overeenkomst is geen voorbehoud opgenomen met betrekking tot schade die eiseres later als gevolg van het ongeval zou kunnen lijden.

Vanaf 2008 heeft eiseres, zo stelt zij, gaandeweg meer last van haar linkerenkel maar vooral van haar linker knie ondervonden en heeft zij haar toenmalige beroep niet meer als tot dan toe kunnen uitoefenen. Zij stelt daardoor schade te hebben geleden, waarvoor zij de verzekeraar niet kan aanspreken, omdat in de met deze verzekeraar gesloten vaststellingsovereenkomst geen voorbehoud is opgenomen voor eventueel later optredende schade als gevolg van het ongeval van eind 1994. Door eiseres wordt een procedure gestart, maar zowel de rechtbank als het hof wijzen de vorderingen af. In cassatie wordt over een viertal punten geklaagd. Onderdeel 1 en 2 komen erop neer dat het hof reeds op grond van eerder gestelde feiten tot het oordeel had moeten komen dat verweerder een beroepsfout heeft gemaakt. Volgens de advocaat-generaal (A-G) ontbreekt een feitelijke grondslag bij deze klacht. Verder wordt ook niet duidelijk gemaakt waarom het in het licht van deze feiten onbegrijpelijk is dat het hof tot deze conclusie is gekomen. Het hof zet in zijn arrest aan de hand van de medische informatie,

die aan verweerder was verstrekt, uiteen dat en waarom hij, zelf geen medicus, bij het tot stand brengen van de vaststellingsovereenkomst heeft mogen aannemen dat niet te verwachten was dat het door eiseres bij de ongevallen in december 1994 en januari 1995 opgelopen letsel in de toekomst nog tot schade bij eiseres zou kunnen leiden. Onderdelen 2 en 3 treffen geen doel, omdat zij voortbouwen op het in onderdeel 1 en 2 ingenomen standpunt. Hetzelfde geldt voor onderdeel 4. De Hoge Raad volgt de A-G in deze conclusie en verwerpt het cassatieberoep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2621

Zaaknummer: 16/04332

Rechters: A.M.J. van Buchem-Spapens, T.H. den Tanja-van Broek en C.E. du Perron

Advocaten: A.H. Vermeulen en J. van Duijvendijk-Brand

RECHTSPRAAK

Praktijken B.V./werknemer

Werkgeefster is op grond van artikel 7:658 BW aansprakelijk. Werknemer had van werkgeefster mogen verwachten dat zij voor het benodigde touw in de standaarduitrusting had zorggedragen. Bovendien is een inschattingsfout, zo daar al sprake van zou zijn geweest, iets waar een werkgever rekening mee dient te houden.

Feiten Werknemer is op 5 juli 1999 bij werkgeefster in dienst getreden in de functie van dierenarts. Op 28 mei 2006 is werknemer een ongeval overkomen bij boer 1. Een koe heeft met de kop tegen het rechterbovenbeen van werknemer geslagen. Op 28 augustus 2006 is tijdens het inenten van varkens een varken (onzacht) tegen de reeds gekwetste knie aangelopen/gesprongen met opnieuw letsel tot gevolg. Werknemer had zich voor een maandag-routine-bezoek begeven naar boer 2. Aldaar aangekomen bleek dat de varkens (nog) niet waren ge-ent door een collega van werknemer. Werknemer is eigener beweging overgegaan tot het enten van de varkens. Vanaf maart 2007 is werknemer arbeidsongeschikt. Aan werkgeefster is een loonsanctie opgelegd. Werknemer heeft tot 20 maart 2010 aan werkgeefster het loon door moeten betalen. Bij beslissing van 17 maart 2010 heeft het UWV aan werknemer een loongerelateerde WGA-uitkering toegekend. Door partijen is op 10 juli 2013 een vaststellingsovereenkomst opgemaakt, waarin het einde van het dienstverband per 1 augustus 2013 is vastgelegd. In de procedure in eerste aanleg vordert werknemer voor recht te verklaren dat werkgeefster aansprakelijk is voor de schade van werknemer als gevolg van de bedrijfsongevallen van 28 mei en 28 augustus 2006. Bij vonnis van 18 maart 2015 heeft de kantonrechter voor recht verklaard dat werkgeefster aansprakelijk is voor de schade van werknemer als gevolg van het bedrijfsongeval van 28 mei 2016 en is werkgeefster veroordeeld tot betaling aan werknemer van de materiële en immateriële schade, voor zover deze niet reeds uit hoofde van de aansprakelijkheid van boer 1 is voldaan. Werkgeefster is tegen dit vonnis in hoger beroep gekomen. *Oordeel* Het hof oordeelt dat werkgeefster niet althans onvoldoende gemotiveerd heeft betwist dat werknemer het ongeval met de koe is overkomen in de uitoefening van zijn werkzaamheden. Naar het hof begrijpt ziet grief 1 op de vraag of causaal verband bestaat tussen het ongeval en de beweerde schade. Dat werknemer

werkzaamheden heeft moeten verrichten onder omstandigheden die schadelijk kunnen zijn voor zijn gezondheid staat naar het oordeel van het hof vast. De aard van het werk brengt risico van reacties van dieren mee terwijl niet althans onvoldoende gemotiveerd betwist is dat werknemer het ongeval met de koe is overkomen in de uitoefening van zijn werkzaamheden. Met de verwijzing naar het rapport van deskundige 2 heeft werknemer naar het oordeel van het hof aannemelijk gemaakt dat hij lijdt aan gezondheidsklachten die door het ongeval met de koe kunnen zijn veroorzaakt. Werkgeefster heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd op grond waarvan moet worden geconcludeerd dat het verband tussen het door deskundige 2 waarschijnlijk geachte knieletsel en het ongeval met de koe (kopstoot) te onzeker of onbepaald is en voornoemde bewijsregel niet van toepassing is. Of causaal verband tussen het ongeval van werknemer en het knieletsel moet worden aangenomen kan het hof evenwel eerst beoordelen na de beoordeling van grief 2, met welke grief werkgeefster betwist dat zij haar zorgplicht heeft geschonden. De aanwezigheid van de boer had het ongeval, volgens werknemer, kunnen voorkomen nu deze daartoe door werknemer geïnstrueerd zo nodig de kop in bedwang had kunnen houden. Volgens werknemer heeft werkgeefster haar zorgplicht geschonden omdat zij er geen zorg voor heeft gedragen dat werknemer een touw had en dit door de boer moest worden gehaald. Werkgeefster betoogt dat er geen normen in de beroepsgroep bekend zijn over de inhoud van een spoedkoffer of de uitrusting van de dierenarts. Werknemer was als (ervaren) dierenarts zelf verantwoordelijk voor zijn uitrusting en niet de praktijk. Het hof oordeelt als volgt. Nu het opnemen van een touw in de standaarduitrusting van een dierenarts een eenvoudige maatregel is, terwijl een touw in de uitoefening van de werkzaamheden kennelijk nodig is wanneer bepaalde omstandigheden zich voordoen, zoals in het onderhavige geval het onder zich trekken van een achterpoot door de koe, had van werkgeefster mogen worden verwacht dat zij voor het benodigde touw in de standaarduitrusting had zorggedragen. Voorts gaat niet op het betoog van werkgeefster dat werknemer zich, naar het hof begrijpt, niet op de plaats bij de koe waar het ongeval zich voordeed behoefde te bevinden dan wel had kunnen wachten tot de boer terug was. Ook wanneer er met werkgeefster van uit moet worden gegaan dat op het moment dat geen gevaar voor infectie bestond zoals werknemer heeft betoogd, geldt dat zij er rekening mee moet houden dat werknemers weleens nalaten de zorgvuldigheid in acht nemen die ter voorkoming van ongelukken geraden is. Daaraan doet de kennis en ervaring van werknemer niet af, nu een inschattingsfout, zo daar al sprake van zou zijn geweest nu eenmaal ook iets is waar een werkgever rekening mee dient te houden. Het hof oordeelt dat gezien het voorgaande causaal verband tussen de werkzaamheden en het knieletsel van werknemer dient te worden aangenomen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 10-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:4429

Zaaknummer: 200.187.375/01

Rechters: J.P. de Haan, Y.L.L.A.M. Delfos-Roy en J.M.W. Werker

Advocaten: E.J.C. de Jong en G.J. Knotter

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Appellante niet geslaagd in leveren bewijs dat zij letsel heeft opgelopen doordat haar partner haar zou hebben geslagen terwijl zij op bed zaten. Bekrachtiging vonnis eerste aanleg.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:8781

Zaaknummer: 200.143.603/01

Rechters: H. de Hek, R.E. Weening en P. Vestering

Advocaten: H.C.J. Coumou en R.H.J. Wildenburg

RECHTSPRAAK

werkgever/werknemer

Ontslag op staande voet wegens bedreigen directeur (verweer: ‘waar twee vechten, hebben twee schuld’ treft geen doel). Val van trapje op steiger leidt tot schending zorgplicht jegens ervaren werknemer.

Feiten Werknemer is op 20 juni 1994 voor onbepaalde tijd in dienst getreden bij werkgever in de functie van (laatstelijk) reclameschilder/signmedewerker tegen een brutoloon van € 2.368,60 per maand. Op 6 augustus 2012 is werknemer tijdens het uitvoeren van zijn werkzaamheden voor werkgever, het beplakken van een trailer, gevallen van een trapje of bankje (hierna telkens: trapje/bankje) dat op een kamersteiger stond (hierna ook: het bedrijfsongeval). Bij brief van vrijdag 22 november 2013 heeft werkgever werknemer geschorst naar aanleiding van een incident dat heeft plaatsgevonden op diezelfde dag. Bij brief van maandag 25 november 2013 heeft werkgever werknemer op staande voet ontslagen, wegens voormeld incident, eerder agressief gedrag en een poging om opdrachten van een klant van werkgever privé te verwerven. De kantonrechter oordeelde dat werknemer terecht op staande voet is ontslagen. De werkgever werd evenwel aansprakelijk gehouden voor de schade ten gevolge van het bedrijfsongeval. De vermeende schending van het concurrentiebeding werd niet aangenomen. Beide partijen zijn van dit oordeel in hoger beroep getreden. *Oordeel* Het hof oordeelt als volgt. *Ontslag op staande voet – bedreigen van directeur* Naar het oordeel van het hof volgt uit de diverse getuigenverklaringen een getrouw beeld dat tussen de directeur en werknemer een woordenwisseling heeft plaatsgevonden, nadat zich eerder een incident tussen werknemer en een derde had voorgedaan, welke uitmondde in duwen en trekken, waarbij werknemer met gebalde vuisten de directeur heeft bedreigd. Dit levert een dringende reden voor ontslag op. Gegeven de voor werknemer kenbare wens van de directeur het conflict tussen werknemer en collega uit te praten, stond het werknemer niet zonder meer vrij te vertrekken toen het verloop van dat gesprek hem niet beviel. De zeggenschap van de werkgever staat daaraan in de weg. *Bedrijfsongeval – val van trapje op steiger* Tussen partijen is niet in geschil dat de door werknemer gebruikte kamersteiger in zoverre niet geheel geschikt was voor de te verrichten werkzaamheden, omdat deze niet hoog genoeg was. Werknemer maakte daarom gebruik van een extra trapje/bankje, dat werd geplaatst op de kamersteiger. Volgens lid 1 van artikel 3.16 Arbeidsomstandighedenbesluit (‘Voorkomen valgevaar’) is bij het

verrichten van arbeid waarbij valgevaar bestaat zo mogelijk een veilige steiger, stelling, bordes of werkvloer aangebracht of is het gevaar tegengegaan door het aanbrengen van doelmatige hekwerken, leuning en of andere dergelijke voorzieningen. Volgens lid 2 is er in elk geval sprake van valgevaar bij aanwezigheid van risicoverhogende omstandigheden als het gevaar bestaat om 2,5 meter of meer te vallen. Dat i.c. bij een hoogte van de kamersteiger van 1,80 meter geen valgevaar van 2,5 meter bestond neemt niet weg dat er bij het werken op deze hoogte een zeker valgevaar bestond. Het hof is van oordeel dat het plaatsen van een extra trapje/bankje, kennelijk benodigd om een geschikte werkhoogte te kunnen bereiken, op een steiger een risicoverhogende omstandigheid, in het bijzonder op het maken van een misstap, oplevert. Het hof neemt in aanmerking dat volgens vaste rechtspraak artikel 7:658 BW niet beoogt een absolute waarborg te scheppen voor bescherming tegen gevaar. Maar waar werkgever niet betwist dat werknemer al jaren met gebruikmaking van het trapje/bankje werkte, is zij tekortgeschoten in haar zorgplicht: het werk is door werkgever niet aldus georganiseerd dat gebruik gemaakt werd van een voor de benodigde werkhoogte wel geschikte steiger en er werd toegestaan dat in de praktijk van alledag een op zichzelf ongeschikte steiger werd gebruikt door deze te verhogen met een trapje/bankje. Dat getuigt niet van een gebrek aan 'realiteitszin' van de rechtbank maar van een structureel tekortschieten in aandacht voor veilig werken aan de zijde van werkgever. Dat directeur blijkens zijn getuigenverklaring veronderstelt dat werknemer uit gemakzucht niet de opbouwsteiger maar de 'andere steiger', hetgeen het hof begrijpt als de kamersteiger, heeft gebruikt past in dit beeld. Daarbij zij opgemerkt dat de in artikel 7:658 BW neergelegde verplichting van de werkgever de werkzaamheden zodanig te organiseren dat de werknemer is beschermd tegen aan zijn arbeid verbonden veiligheidsrisico's niet slechts voortvloeit uit de sociaal-economische positie van de werkgever ten opzichte van zijn werknemer, maar ook nauw verband houdt met zijn zeggenschap over de werkplek en zijn bevoegdheid zijn werknemer aanwijzingen te geven ter zake van de (wijze van) uitoefening van diens werkzaamheden, aldus HR 22 januari 1999, ECLI:NL:HR:1999:AD2996, *NJ* 1999/534. Dat werknemer 'de meest senior werkkraacht op de werkvloer' was helpt werkgever niet, nu een werkgever ook verantwoordelijk is voor de veiligheid van ervaren werknemers en steeds rekening dient te houden met het verschijnsel dat ook die werknemers weleens nalaten de voorzichtigheid in acht te nemen die ter voorkoming van ongelukken geraden is, zie HR 7 december 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX7590. In aanmerking genomen dat het ongeval inmiddels meer dan vijf jaar geleden heeft plaatsgevonden, gaat het hof ervan uit dat er sprake is van een medische eindtoestand en de schade inmiddels vast te stellen of te begroten is. Het hof is daarom in beginsel niet voornemens de zaak naar de schadestaatprocedure te verwijzen, maar de schade vast te stellen in onderhavige procedure. Het hof draagt werknemer op zo volledig mogelijk en met (medische en arbeidsdeskundige) stukken onderbouwd vóór de hierna te bepalen comparitie

van partijen een schadestaat te overleggen inzicht gevend in de geleden en te lijden materiële en immateriële schade.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 10-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:4431

Zaaknummer: 200.190.625/01

Rechters: J.W. van Rijkom, D.J.B. de Wolff en H.A.E. Uniken Venema

Advocaten: R.A.J. Zomer en J.A. Buur

Wetsartikelen: 7:677 BW en 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Botsing tussen plots overstekende voetganger en automobilist. Beroep op artikel 185 WVV. Bestuurder heeft voldoende geanticipeerd op bestaande verkeerssituatie en hem valt rechtens geen enkel verwijt te maken met betrekking tot het ongeval.

Eiser is in 2015 bij een bushalte te Enschede in de stadsbus gestapt om naar school te gaan. Toen hij was ingestapt, belde een vriend met de mededeling dat hij in een andere stadsbus zat. Deze bus stopte aan de overkant van de weg. Eiser is daarop, nog voordat de bus is vertrokken, weer uitgestapt en hij wilde voor de bus langs lopen om over te steken. Terwijl de bus stilstond, heeft een grijze Volkswagen de bus ingehaald waarbij de Volkswagen in botsing is gekomen met eiser. De Volkswagen was tegen wettelijke aansprakelijkheid verzekerd bij VHV Versicherungen (het ging om een auto met een Duits kenteken). Eiser heeft vervolgens VHV aansprakelijk gesteld voor de gevolgen van het ongeval. VHV heeft deze aansprakelijkheid afgewezen. Eiser is daarop in 2016 een deelgeschilprocedure gestart, maar de in die procedure ingediende vorderingen zijn door de kantonrechter afgewezen (r.o. 2.10). Eiser vordert in deze procedure een verklaring voor recht dat VHV aansprakelijk is voor alle geleden en nog te lijden schade. Hij voert hiertoe aan dat VHV als verzekeraar van de Volkswagen aansprakelijk is op grond van artikel 6:162 BW. VHV voert aan dat eiser geen belang heeft in de zin van artikel 3:303 BW en subsidiair dat sprake is van een aan opzet grenzende roekeloosheid van eiser. De rechtbank oordeelt dat de bestuurder van de Volkswagen geen enkel verwijt valt te maken ten aanzien van de wijze waarop hij aan het verkeer heeft deelgenomen. Een beroep op overmacht in de zin van artikel 185 WVV wordt daarom aangenomen. Er staat volgens de rechtbank vast dat de bestuurder zijn snelheid al had aangepast bij het inhalen van de bus en dat het stapvoets rijden gevaar zou opleveren voor achteropkomend verkeer. De vorderingen van eiser worden daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 27-09-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2017:3839

Zaaknummer: C/08/199037 / HA ZA 17-113

Rechters: A.N. Kok

Advocaten: G. Yousef en W.A.M. Rupert

Wetsartikelen: 185 WvW en 6:162 BW